

въ сандъчетата посоченитѣ букви и въ полугласъ ги пѣха:

— Азъ, буки, веи, глаголи. . .

Даскалътъ шиеше дебелиа аба, майсторски диплѣше гайтанитѣ и сѣрмата и слушаше детската еднозвучна пѣсенъ съ усмивка. Понѣкога дори пригласяше съ дълбокия си старчески гласъ. Това се случваше рѣдко и за да се оправдае предъ себе си, той измѣняваше подъ носъ:

— Тѣй ме учеше и мене хаджи попъ Андонъ.

А на възпитаницитѣ си заповѣдваше:

— Хайде сега наопаци.

Децата почваха:

— Глаголи, веи, буки, азъ. . .

Когато нѣкое хлапе се заплеснѣше и тикваше показалеца си въ устата, а не въ пѣсъка, или когато започваше да се върти на мѣстото си и да не внимава, даскалъ Гено забучваше иглата въ иглика, повдигаше дългата черничева пржчка, която винаги стоеше отъ дѣсната му страна, и хлопваше невнимателния по главата.

После отново вземаше иглата и тържествено обявяваше:

— Въ слобода сж двама-трима.

Две-три момченца изкачаха на двора, позавъртяваха се насамъ натамъ и бързо се прибираха въ стаята.

Така минаваха годинитѣ.

Десетки деца бѣха минали презъ школото на даскалъ Гено, бѣха се изучили, станаха хора и питропи, и псалти, и голѣми търговци. Ехъ, тѣй е, съ науката всѣкому е по-леко да си вади хлѣба!

И току изведнѣжъ школото запустѣ. Свѣтътъ ли се бѣше обърналъ наопаки, хората ли бѣха оглупѣли, даскалъ Гено не можеше да разбере.